

Nicola Barker

**EU SUNT
SUVERAN**

1.

HAI, ECHIPA LOCALĂ, HAI!

Charles nu poate începe. A scris un e-mail biroului de asistență al grupului *Înăbușirea criticului interior* și i-a spus lui Richard Grannon că nu poate începe și l-a întrebat dacă poate face ceva pentru a rectifica această situație dificilă. Chiar nu știe de ce nu poate începe. Când se gândește la cât de furios este pe el însuși (din cauza faptului că nu poate începe), se întoarce brusc în trecut și-și amintește cum taică-său obișnuia să-i spună că este un ratat jalnic care nu va face niciodată nimic cu viața lui. În clipa următoare, simte o „strângere insuportabilă” în piept și, într-o conjuncție superbă cu această strângere insuportabilă – ca un cowboy care merge hotărât la galop alături de o junincă nebună –, o nevoie la fel de copleșitoare de a intra pe internet și de a naviga în rețea, de a cumpăra o carte sau, și mai bine, o carte audio care se intitulează ceva în genul: *Cum să-ți trăiești viața netrăită*.

Își închipuie cum va asculta noaptea cartea audio pe laptop în timp ce doarme – sau pe CD playerul lui șic, nou-nouț, de un alb imaculat, în formă de cub, montat pe perete (asta dacă poate inscripționa un CD pe inscriptorul de CD-uri nou-nouț, încă nescos din cutie), care pare să nu aibă un mecanism automat de oprire (clienții de pe Amazon cu siguranță au fost nemulțumiți/nedumeriți din cauza asta), așa că e pe *repeat* tot timpul – și... și... da, mesajele pozitive se vor strecura ușurel și fără probleme în

inconștientul lui... sau... sau... în *conștientul* lui (mai probabil) atunci când *nu* reușește să adoarmă, pentru că, de fapt, *nu poate* să adoarmă, pentru că este atât de frustrat că nu poate începe și se urăște al dracului de mult pentru asta. Se urăște al dracului de mult pentru acest semn evident al pluridimensionalității lașității și impotenței și ineficienței și slăbiciunii lui.

Pur și simplu. *Nu*. Pot. Începe.

Niciodată. N-am putut începe. Cu adevărat.

În toată. Afurisita. Mea de *viață*.

Ăsta e Supraeul lui Toxic în acțiune. Sigur? Supraeul Toxic îi spune lui Charles că este un ratat jalnic, așa cum i-a spus mereu și taică-său. Supraeul Toxic este vocea Părintelui. Este vocea tatălui. Este mereu în acțiune în interiorul lui – terorizându-l, certându-l, arătându-l cu degetul. Găsindu-i cusur.

Ai cusururi destule, băiete...

– VAI! NU! Oprește-te! Oprește-te, Supraeu Toxic ce ești! ripostează imediat Charles. Te provoc, vezi? Acum îți știu șiretlicurile! Știu cine ești! Știu ce faci!

În Modulul Introductiv pe care Charles l-a văzut doar pe jumătate, pentru că s-a simțit brusc terifiat și copleșit și obosit – *obosit*, atât de absurd și de delirant de *obosit* –, Richard Grannon stătea maiestuos în fața unei table albe, purtând o cămașă albastră,

proaspăt călcată, și detalia calm rolul Supraeului Toxic. Supraeul Toxic se scâldea (Grannon a schițat un mic desen cu markerul lui de încredere) într-o mică baie proprie de „rușine toxică“.

Grannon este amuzant și chipeș și „în formă“, iar lui Charles îi vine greu să creadă că Grannon a fost la rândul lui un ratat afurisit cu doar doi ani în urmă. *Doi ani*. Înainte să se vindece singur.

El și Richard Grannon au aproximativ aceeași vârstă.

Încă mai există speranță.

Deși deja e ceva în neregulă cu această imagine. Dacă cineva este cu adevărat, *pe bune*, un ratat afurisit, cum naiba reușește să-și păstreze slujba de *life-coach*/terapeut și să predea arte marțiale de rang înalt și să mai facă și o sumedenie de alte lucruri tari și interesante pe lângă, de exemplu să devină Maestru Practician de NLP*, să trăiască în Orientul Îndepărtat, să aibă cunoștințe enciclopedice despre Momentele Culturale Importante din istoria literaturii și a filmului, în timp ce mai are și un câine blond, enorm, care zburdă prin casă, năpârlește și fură ciorapi?

?

Cine are grijă de acest câine îndrăgit în timp ce Grannon o arde relaxat prin Orientul Îndepărtat?

* Programarea neurolingvistică (în original, Neuro-Linguistic Programming sau NLP) este o practică desprinsă din psihologie, care presupune existența unor legături între procesele neuronale, lingvistice și comportamentale, acumulate prin experiența de viață, și care ar putea fi programate în vederea obținerii rezultatelor dorite. (*N. red.*)

Hm?

Dacă Grannon nu are grijă de câinele lui, atunci cum poți avea încredere că este capabil să aibă grijă cum trebuie de TINE?

Charles a moștenit o pisică Sfinx fără păr numită Morfeu, iar pisica refuză să mănânce și să bea dacă Charles e plecat în vreo călătorie. Când Charles s-a dus trei zile în Wick la înmormântarea unui unchi (nu un unchi adevărat, dar o înmormântare adevărată), a fost nevoie ca pisica să fie dusă de urgență la veterinar și pusă pe perfuzii.

Pizda mă-sii de *măță* codependentă.

Ăsta e Supraeul tău Toxic în acțiune, își spune Charles. Grannon te-a avertizat că Supraeul Toxic (ST) va încerca să-ți submineze și ridiculizeze „procesul“. Că ST nu vrea să fie eclipsat. Ești ÎN RĂZBOI cu ST. ST este un element malițios și distructiv – un terorist – care ți-a deturnat în secret creierul. Este atât de buhav, încât e de nerecunoscut – ca un Elvis degenerat la mijlocul anilor '70. Defilează pompos – ca un Napoleon psihologic cu un tricorn ridicol pe cap. Are sindromul bărbatului scund.

Dar amintește-ți – *amintește-ți!* – că nu vrei să știe că ești ÎN RĂZBOI cu el. E prea riscant. Vrei să te furișezi și să-l iei prin surprindere. Să construiești o capcană vicleană. Să te apropii pe furiș și apoi...

să te NĂPUȘTEȘTI.

Pentru că... *șșșt!*

NU EȘTI DESTUL DE PUTERNIC CA SĂ DECLARI RĂZBOI DESCHIS SUPRAEULUI TOXIC! TE VA PULVERIZA, DEGRADA ȘI UMILI CU SÂNGE RECE ȘI SISTEMATIC DACĂ SE VA PRINDE CĂ SE ÎNTÂMPLĂ CEVA – **ORICE** – SUSPECT. PENTRU CĂ AȘA ESTE EL ȘI ASTA FACE EL.

ESTE PUTERNIC.

ESTE VICLEAN.

TE **icnet** **URĂȘTE!**

Atenție!

O, futu-i! O, *futu-i*, se gândește Charles. Dacă aș putea să mă apuc serios de curs, să-l urmăresc *de la început până la sfârșit* (DA! Sfântul Graal!) în loc să-l tot încep și să-l abandonez. Dacă aș putea să dau dovadă de un simț al... ordinii, al conexiunii, al *coerenței*. Dacă aș putea să-mi strunesc *spiritul îndărătnic*. Atunci – și doar atunci – aș putea în sfârșit să mă iau la trântă cu această influență malignă pe care Supraeul meu Toxic o exercită asupra fiecărui gând și sentiment și suflu și impuls din starea-mi de trezie.

Charles se simte atât de... *disparat*.

Disperat?

Nu.

Disparat.

– Aș zice că detaliul important în cazul ăsta este că el – sau ea – nu a intrat în casă până la urmă, murmură Avigail. Doar a încercat. A încercat, dar a eșuat.

Avigail se uită la Charles. Charles ține în mână un aparat de făcut popcorn (vândut la bucată cu 14,95 lire sterline, fără transport) care e încă în cutie și pe care încearcă să i-l dea potențialului cumpărător, o chinezoaică aparent feroce pe nume Wang Shu, care nu pare să vorbească engleza. Wang Shu abia a intrat pe ușă. Traducătoarea lui Wang Shu este chiar fiica ei bondoacă, al cărei braț drept este înfășurat, de la încheietură până la cot, într-un tifon ușor soios. Pe fiică o cheamă Ying Yue. Ying Yue a asigurat-o răspicat pe Avigail (în numele lui Wang Shu – și în măsura în care Ying Yue *poate* vorbi răspicat, adică nu prea mult) că Wang Shu nu se va speria de volumul de *lucruri* care sufocă mica proprietate a lui Charles, și asta fiindcă proprietatea se află la numărul opt, un număr care, în cultura chineză, este de foarte bun augur.

Charles trăiește în centrul orașului Llandudno, într-o casă bizară care nu are cu adevărat o personalitate de sine stătătoare, arătând mai degrabă ca partea din spate a unui imens spațiu de birouri (un colț întunecat pentru parcare, țevi și filtre de aer condiționat hârâitoare) sau poate chiar ca bucătăria neîngrijită a unui hotel spațios, dar sordid. Partea din față nu există. E tot numai spate. Ferestre mici. Se află pe o stradă laterală murdară, aproape de faleză. Nu are grădină. Aproape că n-are nici trotuar. A moștenit proprietatea pe filieră maternă. Mama lui (Branimira) a lucrat treizeci de ani ca asistentă veterinară în Conwy – după ce a venit în Țara Galilor din Bulgaria în 1964 –, deși era alergică la păr și la blană.

Păr și blană.

(De fapt, părul și blana nu se diferențiază din punct de vedere *calitativ*, sunt doar cuvinte distincte pentru aceeași substanță pe

bază de cheratină. Proteinele – Can f 1 și Fel d 1 – pe care le conține saliva/pielea câinelui și a pisicii sunt cele care provoacă reacțiile alergice.)

Mama lui Charles nu a fost genul căreia să-i placă să stea pe-acasă. Nu era nici vreo consumeristă. Mama lui Charles era făcută dintr-un aluat mai dur. Mama lui Charles a trăit la înălțime – cu o atitudine semeață. Mama lui Charles a trăit după legea spiritului.

Mamei lui Charles ÎI PLĂCEA SĂ DĂRUIASCĂ.

Fără reținare.

Dar nu lui Charles. Nu. Nu. Nu. Nu lui Charles.

În principal, celor neputincioși, celor nevoiași și animalelor (inclusiv insectelor și păsărilor).

Abia apoi lui Charles.

Toate resturile. Firimiturile. Cojile uscate. Rămășițele înmuiate.

Cu dezordinea mai era cum mai era, s-a gândit Avigail, dar pescărușii – *pescărușii* – care își făceau cuib pe toate acoperișurile de pe strada Trevor și se găinațau peste tot. *Peste tot*. Și puii, acele zburătoare novice, care se prăbușeau și piuiuau fără încetare sau care ajungeau să fie striviți pe șosea.

Charles încercase să ofere același aparat de făcut popcorn și persoanei de dinainte, pe care Avigail o adusese să vadă casa – a

încercat –, și totuși nu a reușit să se despartă de el. Persoana de dinainte se numea Malc, iar lui Malc îi plăcea la nebunie popcornul.

Aceasta este problema.

Aceasta este una dintre problemele cu vânzarea proprietății.

Aceasta este una dintre problemele lui Charles.

Avigail a încercat (politicos, dar stăruitor – dacă aceste două adverbe pot fi folosite împreună în mod credibil) să-l încurajeze pe Charles să plece din casă pe durata vizionărilor – să părăsească proprietatea, să lase totul pe mâinile ei cât se poate de capabile –, pentru că este înalt și stângaci și sarcastic și dizgrațios și face casa să pară și mai mică decât este în realitate. Dar nu vrea. Ea crede că-i este frică să-și lase lucrurile nepăzite. E strângător compulsiv.

E foarte protector cu lucrurile lui, dar în același timp pretinde – cel puțin, față de el însuși, deși nu păcălește pe nimeni – că de-abia așteaptă să scape de ele – de *povara* lor – și să-și continue viața. Așa se explică sceneta absurdă cu aparatul de făcut popcorn.

O, da.

Avigail înțelege perfect micile șiretlicuri ale lui Charles.

Ea vede că totul este o mascaradă jalnică.

Charles poartă tricouri cu inscripții ironice. Pe cel de azi scrie:
Hai, echipa locală, hai!

Suferă de timiditate cronică, dar cumva tot tinde să împărtășească prea mult. E foarte bucuros să vorbească despre tentativa de

spargere care a avut loc cu mai mult de doisprezece ani în urmă, pe când mama lui locuia singură în casă.

O, Doamne! Încercarea de spargere! Fereastra spartă! Cuțitul scăpat pe jos!

Ying Yue nici măcar nu *vrea* aparatul de făcut popcorn. Lui Ying Yue nu-i place popcornul. Are dinții sensibili, deci pentru ea porumbul este problematic; cum pretinde el că e pufos și apoi o bucățiță amărată de grăunte nimerește în găurile dintre molari și... și... *aaaauuu*.

Dar Wang Shu se pricepe să ochească o oportunitate. Întotdeauna. Ying Yue speră că Wang Shu nu le va pune pe amândouă într-o situație stânjenitoare, înșfăcând aparatul de făcut popcorn din mâinile lui Charles și dispărând cu el. Bunurile la mâna a doua nu sunt considerate de bun augur în cultura chineză, dar Wang Shu este unul dintre cei mai pragmatici oameni în viață. Wang Shu a fost crescută de un grup de prostituate din Guangzhou, bune la suflet, dar grosolane. Tatăl ei ursuz și calculat era peștele lor. Mă rog. Nici măcar peștele lor. Era fratele vitreg ursuz și calculat al peștelui lor ursuz și calculat. Wang Shu n-a avut niciodată mamă – sau pe cineva căruia să-i *spună* oficial mamă –, ci doar o serie de „mătuși“ care au încercat sincer să facă ce puteau mai bine pentru ea (și care au eșuat). De aceea este Wang Shu o bișnițară compulsivă. Asta face de când se știe. Așa înțelege ea dragostea.

Wang Shu vorbește încontinuu la telefon în chineză cu diferite cunoștințe de acasă. Face bișniță. Chiar în acest moment, Wang Shu vorbește la telefon în chineză.

Ying Yue a crescut în nordul Țării Galilor și nu știe să vorbească chineză. Cel puțin, nu simte că știe să vorbească chineză. Poate că știe. Da. Poate că știe. Dar, cumva, nu simte că știe. Este ca și

cum nu ți-ai aminti că știi să mergi pe bicicletă până când nu ești pe șaua și apoi ridici picioarele și, dintr-odată, instinctiv, începi să pedalezi...

Ying Yue n-a avut niciodată bicicletă și nici n-a mers cu vreuna. E unul dintre visurile ei ca, într-o bună zi – într-o bună zi –, să meargă pe bicicletă. Stând în hol, își ține mâna pe șaua bicicletei răposatei mame a lui Charles, care e parcată acolo; este o bicicletă British Roadster greoaie și demodată, albastru-închis, cu o minunată șauă flexibilă, maro, cu apărători ample, un lanț zdra-văn, un cric folositor și o sonerie.

Ying Yue are douăzeci și șapte de ani și nu i s-a oferit niciodată ocazia să se relaxeze, să se destindă și să se joace. Stă – și a stat mereu – de strajă; păzind-o pe Wang Shu. Pentru că nu a putut niciodată să-și dea frâu liber și să se distreze în viața de zi cu zi, se revoltă vag (deși n-ar recunoaște așa ceva în vecii vecilor, ea nu e nici pe departe rebelă), jucând mereu joculețe amuzante în mintea ei. Ying Yue este extrem de serioasă. Cel puțin la suprafață, Ying Yue este întruchiparea supușeniei conformiste. A obedienței politicoase. Ying Yue ia mereu totul foarte în serios – mai puțin pe ea însăși.

Ying Yue – adevărata fiică a lui Wang Shu – a fost matură de când se știe și împovărată de o mulțime de responsabilități apăsătoare. Chiar și când era mică își făcea griji pentru – și simțea povara pe care o reprezentau – imensa importanță și măreție a lui Wang Shu.

Ying Yue este oglinda lui Wang Shu. Îi reflectă imaginea lui Wang Shu (dar într-o variantă mai binevoitoare. O variantă mai bună, mai reținută și mai amabilă a lui Wang Shu). Asta e treaba lui Ying Yue: să fie o oglindă.

Numele Wang Shu a aparținut inițial zeului care conduce carul lunii. Pentru chinezi, luna reprezintă blândețea și tandrețea, așa că zeul care conduce carul lunii este o figură renumită și

importantă. Numele lui Ying Yue, pe de altă parte, înseamnă pur și simplu „reflecția lunii“.

Ying Yue este aproape..., dar nu tocmai.

Ying Yue este cât pe-acum..., dar nu chiar.

Of. Nu contează.

Un lucru pe care oamenii nu îl remarcă în legătură cu Ying Yue este că ea e invizibilă (în toate aspectele care contează). Nimeni n-o observă cu adevărat. Nici măcar profesorul acela „special“ de la școală – pe care îl vezi mereu prin documentarele emoționante despre declinul treptat al sistemului educațional britanic –, nici măcar acel profesor special nu a binevoit s-o observe pe Ying Yue. Ying Yue crede că poate chiar să devină *cu totul invizibilă* când își ține respirația.

Nimeni n-a dat vreun semn că lucrurile ar sta altfel.

Ying Yue nu vorbește chineză. De înțeles însă, *înțelege*. Cel puțin, niște fragmente. Deși nimic nu se lipește cu adevărat de Ying Yue. Este cumplit de inocentă. Este atât de inocentă, încât uneori uită că este o persoană și crede, în schimb, că este o pană albă, mică și neînsemnată – o bucățică de scamă – care plutește ușor – într-o spirală descendentă la infinit – în jos,

în jos,

în jos, către pământ.

Are vreun sens? Dacă ceva coboară la infinit, poate să atingă vreodată pământul?

N-ar însemna că pământul – prezența sa, absența sa – este irelevant?

Unul dintre cele mai amuzante și mai armonios alcătuite romane comice. Cred că este o capodoperă.

Ali Smith

Eu sunt Suveran este povestea simplă, aproape trivială, a unei vizionări imobiliare, în timpul căreia Charles, strângătorul compulsiv care confecționează ursuleți de pluș, încearcă să își vândă casa și să își înăbușe Criticul Interior Toxic, iar Avigail, agenta imobiliară, încearcă să îi țină în frâu excentricitățile, ca să nu sperie cliențele – mamă și fiică legate prin codependență –, în timp ce se ascunde de Duhul Sfânt. Și pare că toată lumea eșuează.

Douăzeci de minute dintr-o zi ca oricare alta. Dar care abia pot cuprinde multitudinea de voci, conflicte interioare, aspirații omenеști și auctoriale care animă lumea acestor personaje stranii, al căror ultim scop este să dea în vileag ridicolul omenesc, în toată splendoarea lui. Efectul este comic, dar și ușor tragic, dacă ne uităm la șubrezenia suveranității exercitate asupra propriei vieți.

NICOLA BARKER, „Regina Ciudățeniilor“ și „Împărăteasa Cotidianului“, după cum o numește *The Guardian*, își pune la bătaie întreaga inteligență, inocență și compasiune pentru a crea o poveste deopotrivă înduioșătoare și provocatoare.